

Sygn. akt V U 142/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Małgorzata Przybyła

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r. w Kaliszu

odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 25 stycznia 2017 r. Nr (...)

w sprawie R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

1. Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 25 stycznia 2017 r. znak (...)

w ten sposób, że przyznaje odwołującemu R. B. prawo do emerytury poczynając od dnia 24 grudnia 2016 r.

2. Zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz odwołującego R. B. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił R. B. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych albowiem wnioskodawca nie osiągnął wymaganego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Zakładach (...) w W. w okresie 02.11.1977 – 31.12.1998.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył R. B. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu spornego okresu jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący R. B. urodzony dnia (...), od dnia 1 września 1971 r. został zatrudniony w Zakładach (...) w W. początkowo w charakterze ucznia a od dnia 1 lipca 1974 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku maszynisty urządzeń zasilających i przetłaczających. W okresie 2.09.1974 – 30.09.1975 odwołującemu zostało powierzone wykonywanie obowiązków kierowcy wózka widłowego w transporcie wewnętrznym. Od dnia 1 października 1975

r. pracodawca powierzył odwołującemu pracę elektromontera w warsztacie elektrycznym. Z dniem 1 października 1980 r. pracodawca powierzył odwołującemu pracę elektromontera dyżurnego do obsługi urządzeń elektrycznych na produkcji rozszarnej w ruchu trzymianowym. Aż do dnia 31 grudnia 1998 r. tak wskazane stanowisko nie było odwołującemu zmieniane.

dowód: umowy o pracę, dekrety płacowe, pisma do zakładu w aktach osobowych odwołującego.

Do zakresu obowiązków odwołującego na wskazanym wyżej stanowisku należało bieżące dokonywanie remontów oraz bieżących napraw maszyn znajdujących się na wydziale produkcji w którym prowadzone były szeroko rozumiane prace przy obróbce lnu. Powyższe zadania odwołujący wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy. Zadania te odwołujący realizował na hali maszyn bezpośrednio przy maszynie. Pozostałe maszyny znajdujące się na hali były w ruchu. Proces technologiczny nie był wstrzymywany na czas prowadzonego remontu czy naprawy.

dowód: zeznania świadków: H. W., Z. K.

Odwołujący na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym łącznie 27 lat 4 miesiące i 1 dzień. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

/bezsporne/

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom wskazanym wyżej świadkom. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz.887) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7. 02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach (Dz. U. nr 8 poz. 43 z póź. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi / okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym /.

W myśl § 4 ust.1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace w szczególnych warunkach, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym co najmniej 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych albowiem – co wyraźnie wynika z cytowanego wyżej przepisu – warunkiem koniecznym do uznania wzmiankowanego charakteru pracy jest jej wykonywanie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia wykaz A Dział XIV poz. 25 jako pracę w warunkach szczególnych wymienia również bieżącą konserwację agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Odwołujący w ramach dnia roboczego wykonywał remonty maszyn znajdujących się na wydziale obróbki lnu i praca ta była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Pozostałe maszyny były w ruchu. Zatem zadania odwołującego w badanym okresie polegały na stałym (codziennym) i w pełnym wymiarze czasu pracy (8 godzin) wykonywaniu napraw w miejscu gdzie wykonywane są prace szczególne. Zgodnie bowiem z treścią powołanego wyżej załącznika, praca przy obróbce surowce włókienniczych jest pracą zaliczoną do prac wykonywanych w warunkach szczególnych (wykaz A dział VII pkt 1) . Rozwinięcie stanowiskowe takich prac zawarte jest w zarządzeniu nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach przemysłu chemicznego i lekkiego wydane na podstawie upoważnienia zawartego w przywołanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów. Wśród wymienionych w wykazie A dział VII stanowisk znajduje się roszarz (pkt 18) , suszarz – wiórkarz (pkt 19) , paździerzowy (pkt 20) , odziarniacz (pkt 21) , oczyszczacz nasion i odpadów (pkt 22) , brakarz płyt (pkt 23) , formowacz płyt (pkt 24) , klejarz paździerzowy (pkt 25) , lakiernik płyt (pkt 26) , piłowy (pkt 27) , stolarz w płytowni (pkt 28) , szlifierz płyt (pkt 30) .

Odwołujący prace przy remontach i naprawie w warunkach o jakich mowa w powołanym wyżej Dziale XIV pkt 25. wykonywał co najmniej do dnia 1 października 1980 r. bo z taką datą został przeniesiony do stanowisko elektromontera dyżurnego do obsługi urządzeń elektrycznych na produkcji rozszarniczej i do dnia 31 grudnia 1998 r. tak wskazanego stanowiska pracodawca nie zmieniał.

W tych warunkach odwołanie jako uzasadnione prowadziło do zamiany decyzji jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. i § 9 ust. 2 w związku z § 15 ust. 3 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, uznając, iż nakład pracy pełnomocnika procesowego uzasadnia zastosowanie stawki podwyższonej do wysokości półtorakrotnej stawki minimalnej.